

Sygn. akt IV Ka 351/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Połyniak SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r.

sprawy **K.K.**

syna E. i C. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 207 § 1 kk, art. 245 kk, art. 279 § 1 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 23 marca 2016 r. sygnatura akt II K 446/15

I. stosując przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku: zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do K. K. w ten sposób, że:

- 1) uchyla orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności oraz związane z nią rozstrzygnięcia oparte na zasadzie art. 69 § 1 kk oraz art. 70 § 1 kk, a także rozstrzygnięcie oparte na zasadzie art. 72 § 1 pkt 5 kk – a zawarte w punkcie V dyspozycji;
- 2) uchyla zaskarżony wyrok w części skazującej K.K.za czyny opisane w punktach od I do XI części wstępnej, a to za występki z art. 279 § 1 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i sprawę w tym zakresie przekazuje sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania,
- 3) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie VII dyspozycji, a oparte na zasadzie art. 46 § 1 kk;

II. na podstawie art. 85 kk łączy orzeczone w punktach II, III i IV dyspozycji względem oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.

69 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres lat 3 (trzech) zobowiązując przy tym oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 351/16

UZASADNIENIE

K.K.oskarżony został o to, że:

I. w nieustalonym dniu w okresie od 27 do 28 października 2014 roku w W. woj. (...) przy ul. (...), po uprzednim zerwaniu kłódki oraz wygięciu skobla dostał się do wnętrza piwnicy, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci drabiny marki C. wartości 504,99 zł, czym, działał na szkodę S. S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk;

II. w nieustalonym w dniu w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 31 sierpnia 2014 roku w W., woj. (...), pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia wyposażenia altanki ogrodowej oznaczonej nr (...), po uprzednim wyłamaniu drzwi, dostał się do jej wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, czym działał na szkodę ROD (...)

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

III. w nieustalonym w dniu w okresie od 1 maja 2014 roku do 30 września 2014 roku w W., woj. (...), pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia wyposażenia altanki ogrodowej oznaczonej nr (...), po uprzednim wyłamaniu drzwi, dostał się do jej wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, czym działał na szkodę ROD (...)

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

IV. w nieustalonym dniu w okresie od 15 do 25 listopada 2014 roku w W. woj. (...) pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., po uprzednim zerwaniu kłódki i wyciągnięciu skobla dostał się do wnętrza altany ogrodowej, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci śrub oraz drobnych przedmiotów metalowych, narzędzi ogrodniczych o łącznej wartości 50 zł, czym działał na szkodę K. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

V. w nieustalonym w dniu w okresie jesiennym od 1 września 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w W., woj. (...), pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia wyposażenia altanki ogrodowej oznaczonej nr 30, po uprzednim wyłamaniu drzwi, dostał się do jej wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, czym działał na szkodę A. R.,

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

VI. w nieustalonym dniu w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 31 lipca 2014 roku w W. woj. (...) pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., po uprzednim wyłamaniu drzwi dostał się do wnętrza altany ogrodowej oznaczonej nr (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci narzędzi, takich jak młotek, pilnik, kombinerki i innych o łącznej wartości 50 zł, czym działał na szkodę T. M.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

VII. w nieustalonym dniu w okresie od 1 kwietnia 2014 roku do 31 lipca 2014 roku w W. woj. (...) pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., po uprzednim wyłamaniu drzwi dostał się do wnętrza altany ogrodowej oznaczonej nr (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sztućców, czajnika, garnków oraz drobnych narzędzi ogrodniczych o łącznej wartości 50 zł, czym działał na szkodę G. S.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

VIII. w nieustalonym w dniu oraz miesiącu 2014 roku w W., woj. (...), pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia wyposażenia altanki ogrodowej oznaczonej nr (...), po uprzednim wyłamaniu drzwi, dostał się do jej wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, czym działał na szkodę Z. P.,

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

IX. w okresie wiosennym w nieustalonym dniu od 21 marca 2014 roku do 22 czerwca 2014 roku w W. woj. (...) pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia wyposażenia altanki ogrodowej, po uprzednim wybijeniu okna dostał się do jej wnętrza lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, czym działał na szkodę E. F.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

X. w nieustalonym dniu w okresie od 1 października 2014 roku do 1 marca 2015 roku w W., woj. (...), pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia wyposażenia altanki ogrodowej oznaczonej nr (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci wyłamania zasuwki, dostał się do jej wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, czym działał na szkodę D. J.,

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

XI. w nieustalonym dniu oraz miesiącu 2014 roku w W. woj. (...) pomiędzy ul. (...) a (...), na terenie ROD N., po uprzednim zerwaniu skobla dostał się do wnętrza altany ogrodowej, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci drobnych narzędzi ogrodniczych, beczek metalowych oraz 6 sztuk rynien aluminiowych o łącznej wartości 200 zł, czym działał na szkodę H. B.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

XII. w dniu 19 marca 2015 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z C. K. szarpiąc, grożąc a także kopiąc i uderzając po głowie i całym ciele, podduszając oraz przeszukując E. K., powodując u niego obrażenia w postaci urazu ucha, z rozcięciem małżowiny usznej, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni 7, doprowadził go do stanu bezbronności, żądając wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XIII. w okresie od 3 stycznia 2014 roku do 19 marca 2015 roku w W., woj. (...) będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie i fizycznie nad ojcem E. K. bijąc go, wymuszając od niego pieniądze, grożąc pozbawieniem życia, wyzywając go słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, a nadto pozbawiał go wolności,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

XIV. w dniu 17 kwietnia 2015 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z C. K., stosowali wobec E. K. przemoc w postaci szarpania i duszenia, a nadto grozili E. K. pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na świadka i wycofania złożonych przez niego obciążających ich zeznań w postępowaniu 2 Ds. 566/15/2/Spc nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w Wałbrzychu, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 245 kk

Zaskarżonym wyrokiem K.K. uznany został za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt I-XI i po przyjęciu, że stanowiły one występki mniejszej wagi (art. 283 kk) oraz, iż były popełnione w ciągu przestępstw (art. 91 § 1 kk) – wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

K.K. uznany został także za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XII, z tym, że przyjęto, iż zachowanie oskarżonego polegało na przemocy wobec E. K., nie zaś na doprowadzeniu do stanu bezbronności, za to, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

K.K. uznany został nadto za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XIII i za to, na podstawie art. 207 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Poza tym K.K. uznany został za winnego dokonania występkę opisanego wyżej w pkt XIV (choć w pkt IV dyspozycji oznaczono to błędnie cyfrą XV i co wymaga sprostowania przez Sąd I instancji) i za to, na mocy art. 245 kk wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie, w oparciu o art. 69 § 1 kk oraz art. 70 § 1 kk warunkowo zawieszono na okres lat 3, zaś zważywszy na treść art. 72 § 1 pkt 5 kk, zobowiązano oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Z kolei art. 46 § 1 kk dał podstawę dla orzeczenia wobec K.K. obowiązku naprawienia szkód wymierzonych przestępstwami.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj art. 5 kpk poprzez jego niezastosowanie w przypadku gdy w sprawie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości, które sąd w konsekwencji rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego;
2. naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zastosowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, a przez to przyjęcie jako istotnych tylko części dowodów zebranych w trakcie postępowania.

Tym samym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

Apelację obrońcy oskarżonego kwestionująca wyrok Sądu I instancji w całości należy uznać za chybioną.

I tak, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu, dokonał jedynie trafnych ustaleń co do sprawstwa i zawinięcia oskarżonego odnośnie występku opisanego w pkt XII, XIII i XIV części wstępnej kwestionowanego wyroku, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego, zbędną jest ponowna analiza dowodów, bowiem byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podnoszonych wcześniej argumentów.

Tychże nie był w stanie, choć w najmniejszym zakresie podważyć obrońca K.K., skoro ani w zarzutach apelacji, ani w jej uzasadnieniu nie przytoczył praktycznie jakichkolwiek okoliczności, która mogłaby prowadzić do odmiennej decyzji niż zaprezentowana.

W tym miejscu należy zatem jeszcze raz podkreślić (w ślad za Sądem I instancji), iż za sprawstwem i zawinieniem oskarżonego co do czynów opisanych w pkt XII – XIV przemawiają w szczególności konsekwentne wyjaśnienia K.K., tak z postępowania przygotowawczego, jak jurysdykcyjnego, wyjaśnienia współoskarżonej z postępowania sądowego, zeznania pokrzywdzonego oraz postronnych świadków, sąsiadów rodziny K..

W konsekwencji twierdzenia skarżącego, że oskarżony przyznał się do popełnienia wskazanych wyżej czynów, bowiem „nie działał z dostatecznym zrozumieniem” należy uznać za wręcz zdumiewające i dlatego zaskarżony wyrok w zakresie przestępstw dokonanych na szkodę E. K. został w istocie utrzymany w mocy.

Odmienny pogląd należy wyrazić co do prawidłowości ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w zakresie przypisanych oskarżonemu występków z art. 279 § 1 kk i to nie na skutek argumentacji apelacji, bowiem ta takowych zarzutów praktycznie nie zawiera.

Tym samym, niezależnie właśnie od apelacji, należy zauważyć, że Sąd I instancji przypisując K. K. dokonanie jedenastu kradzieży z włamaniem bądź usiłowanie takich kradzieży oparł się praktycznie na wyjaśnieniach oskarżonego z postępowania przygotowawczego oraz na przeprowadzonych oględzinach miejsc dokonanych przestępstw, kiedy to K.K. w asyście funkcjonariuszy policji wskazywał altanki, do których dokonywał włamań.

Potwierdzeniem przyznania oskarżonego stały się w postępowaniu przygotowawczym zeznania pokrzywdzonych, którzy w zasadzie potwierdzili zasadność stawianych K.K. zarzutów.

Sytuacja zmieniła się w radykalny sposób w postępowaniu jurysdykcyjnym i to nie na skutek odwołania swych wcześniejszych wyjaśnień przez oskarżonego.

Sytuację tę zmieniły zeznania części świadków, jakie złożyli w postępowaniu sądowym, a co zostało niedocenione przez Sąd I instancji.

Tak więc:

1. ad. czynu opisanego w pkt II części wstępnej :

K. K. przypisano dokonanie nieudolnego usiłowania włamania do altanki oznaczonej numerem (...) na szkodę ROD(...), choć właścicielem owej altanki była D. D. (por. k-35). Sprawca według zeznań tegoż świadka złożonych w śledztwie miał dostać się do wnętrza po wyłamaniu drzwi.

Z kolei w sądzie świadek stwierdziła (k-370), że altana nie jest zabezpieczona jakimikolwiek zamkami.

W tej sytuacji należało wypytać świadka co rozumiała przez wcześniejsze stwierdzenie, że włamywacz do środka dostał się siłowo po wcześniejszym wyważeniu drzwi.

2. Ad. czynu opisanego w pkt III części wstępnej:

I tym razem przyjęto, że pokrzywdzonym, są ROD N. w W., choć jak się wydaje między majem, a wrześniem 2014 roku właścicielką altany znajdującej się na działce nr (...) była także D. D. (por. k-35).

Świadek ta zeznając w postępowaniu przygotowawczym stwierdziła, że we wrześniu 2014 roku ujawniła włamanie. Były wyważone drzwi do altanki.

Z kolei w sądzie oświadczyła, że altanka była bez zamków (k-370), choć nie sprecyzowała, czy tyczyło to altanki na działce nr (...), czy być może (...), a może ich obu. Znamionym przy tym jest, iż według świadka włamania były kiedyś

nagminne, a zatem nie sposób wykluczyć, że między majem a wrześniem 2014 roku inna osoba lub osoby dokonały włamania, zaś oskarżony być może jedynie przeszukał niezabezpieczone wnętrze.

3. Ad. czynu opisanego w pkt V części wstępnej:

Jak wynika z zeznań A. R. z postępowania przygotowawczego (k-45) jesienią 2014 roku ujawnił włamanie do altany na swojej działce. Sprawca wyłamał drzwi. Z kolei w sądzie świadek stwierdził, że do altany nikt się nie włamał, bowiem ta zamykana jest jedynie na zasuwę (k-370).

Tym samym powinnością Sądu I instancji było wyjaśnienie owych rozbieżności, a zwłaszcza tego, co pokrzywdzony zrozumiał wcześniej pod pojęciem włamania.

4. Ad. czynu opisanego w pkt VII części wstępnej:

Jak wynika z pierwotnych zeznań G. S. (k-51) sprawca siłą wyłamał drzwi wejściowe do altany. Były one zamykane na zatrask.

W sądzie świadek dodała, że altana nie jest zamykana na klucz i każdy może się do niej dostać. Także i w tym przypadku należało ustalić, co pokrzywdzona rozumiała pod pojęciem siłowego włamania drzwi zamykanych na zatrask, a czego nie uczyniono przyjmując, że K.K.dokonał włamania na szkodę G. S., a nie zwykłej kradzieży z art. 119 § 1 kw.

5. Ad. czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej:

Jak wynika z zeznań Z. P. z postępowania przygotowawczego (k-54) altana była zamykana na zatrask oraz blokowano wejście klinem, żeby nie można było ich normalnie otworzyć.

Już wówczas należało zatem ustalić, czy zabezpieczenie drzwi altany było takie, iż można było mówić o włamaniu do niej.

Z kolei w sądzie świadek stwierdził, że pierwsze jego zeznania były „przesadzone”. Nie było żadnego włamania, drzwi nie były wyłamane. Dodał też, że „jeżeli policja coś zapisała, to tak musiało być” (k-370).

Tym samym, w tej części wskazane wyżej zagadnienia wymagają szczegółowego wyjaśnienia.

6. Ad. czynu opisanego w pkt XI części wstępnej:

H. B. zeznając w postępowaniu przygotowawczym (k-66) oświadczyła, że miało miejsce włamanie do jej altanki, został zerwany skobel.

Z kolei w sądzie świadek oświadczyła, że altana nie jest zamykana na żadne zamki (k-388), a jedynie na haczyk. Także i tym razem nie wypytano pokrzywdzonej co rozumiała pod stwierdzeniem włamania skobla.

Nadto, Sąd I instancji ominął zdanie H. B. z postępowania jurysdykcyjnego (k-389), że nie wie, czy skradzione jej rzeczy zginęły „jednorazowo” czy też kradziono jej „stopniowo”.

7. Ad. czynu opisanego w pkt IX części wstępnej:

Jak wynika z zeznań E. F. z postępowania przygotowawczego (k-56) sprawca dostał się do wnętrza altany przez wybite okno. Nie ustalono wówczas, czy okno to było wcześniej wybite, czy dokonał tego sprawca.

Kwestii tej nie wyjaśniono w sądzie (k-371), przy czym świadek dodała wówczas, że altana nigdy nie była zamykana na kłódkę. W tej sytuacji zdumienie musi budzić jednoznaczne przyjęcie, że K.K.dostał się do wnętrza altany po uprzednim wybiciu szyby.

Z uwagi już tylko na powyższe zaskarżony wyrok należało uchylić w całości co do przypisanych oskarżonemu włamań i usiłowania włamań.

Nie uczyniono tego w części, bowiem będzie zachodziła konieczność przyjęcia przynajmniej co do części czynów kwalifikacji w zw. z art. 91 § 1 kk, i swoiste „dzielenie” sprawy nie wydaje się uzasadnione.

W konsekwencji Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien ponownie przesłuchać oskarżonego i co najmniej wszystkich wskazanych wyżej pokrzywdzonych oraz jednoznacznie ustalić, czy istotnie K.K. jest sprawcą wszystkich przypisanych mu czynów, a przy tym czy każdy z nich należy kwalifikować z art. 279 § 1 kk.

Tłumaczenie rozbieżności w zeznaniach świadków jedynie chęcią obrony znanego im oskarżonego wydaje się nieuzasadnione i dlatego zdecydowano jak w wyroku.